

PASJONSGUDSTJENESTE

Langfredag

Lørenskog kirke 3. april 2015

Matteus 26, 30 – 27, 50

TEKSTMEDITASJON

SÅNN SOM JEG KJENNER MEG SELV

Sånn som jeg kjenner meg selv hadde jeg helt klart påstått at jeg ikke kom til å fornekte Jesus. Såpass integritet skal man bare ha.

Sånn som jeg kjenner meg selv hadde jeg kunne duppe av på vakt en time midt på natta med søvntunge øyne. En stille bønnevakt kunne jeg nok fort ha sovnet fra.

Sånn som jeg kjenner meg selv skulle det mye til for at jeg hadde utlevert Jesus til fienden. Men jeg vet ikke. Jeg kunne ha feilvurdert situasjonen og tenkt at jeg gjorde noe lurt ved å utlevere han.

Sånn som jeg kjenner meg selv hadde jeg blitt redd for en stor flokk bevæpnede og aggressive soldater midt på natten, og flyktet hvis jeg hadde fått muligheten.

Sånn som jeg kjenner meg selv hadde jeg ikke vitnet falsk bevisst, i en rettsak. Men jeg hadde vært svært lite åpen for at noen kom med et nytt svar, en ny åpenbaring, som endret alt og som gjorde at vi måtte snu rundt på det gamle og velprøvde som vi hadde bygget troen og livet rundt. En sånn ny lære og mester hadde jeg helt sikkert stemt ned, klart og bestemt.

Sånn som jeg kjenner meg selv kunne jeg blitt fanget av frykten og ikke greid, alene i en fiendtlig og utrygg situasjon, å vedstå at jeg kjente Jesus. Jeg ville nok sikkert prøvd å vri meg unna første gang jeg hadde blitt spurt, og hadde jeg gjort det en gang så kunne jeg nok fortsatt...

Sånn som jeg kjenner meg selv er det tenkelig at jeg hadde ropt korsfest, korsfest, når jeg først hadde stemt mannens lære ned. Alvorlighetsgraden i hans påstander og vranglære og at dødsstraff var en mulig og akseptert reaksjon på noe slikt, kunne gjort at jeg hadde tatt skrittet fullt ut og bedt Barabas fri og Jesus korsfestet.

Sånn som jeg kjenner meg selv hadde jeg droppet min egen oppfattelse hvis alle rundt meg var sterkt uenig og ikke ga seg. Jeg hadde nok gitt etter, vasket mine hender, bedyret min uskyld, og latt de andre få det som de ville.

Sånn som jeg kjenner meg selv hadde jeg som soldat adlydd ordre istedenfor for selv å risikere harde straffer.

Jeg hadde nok pisket og slått inn naglene, men jeg tror ikke jeg hadde hånet ham og spyttet på ham.

Sånn som jeg kjenner meg selv hadde jeg håpet i det lengste at Gud skulle redde Jesus fra døden. At det var Elia han ropte på og at Gud hadde kommet og berget Jesus fra døden slik han berget Elia.

Heldigvis reddet ikke Gud Jesus fra å dø. Heldigvis ventet han tre dager før han berget han.

Sånn som Gud kjenner meg måtte det heldigvis gå sånn med Jesus: At hans blod kom over meg.